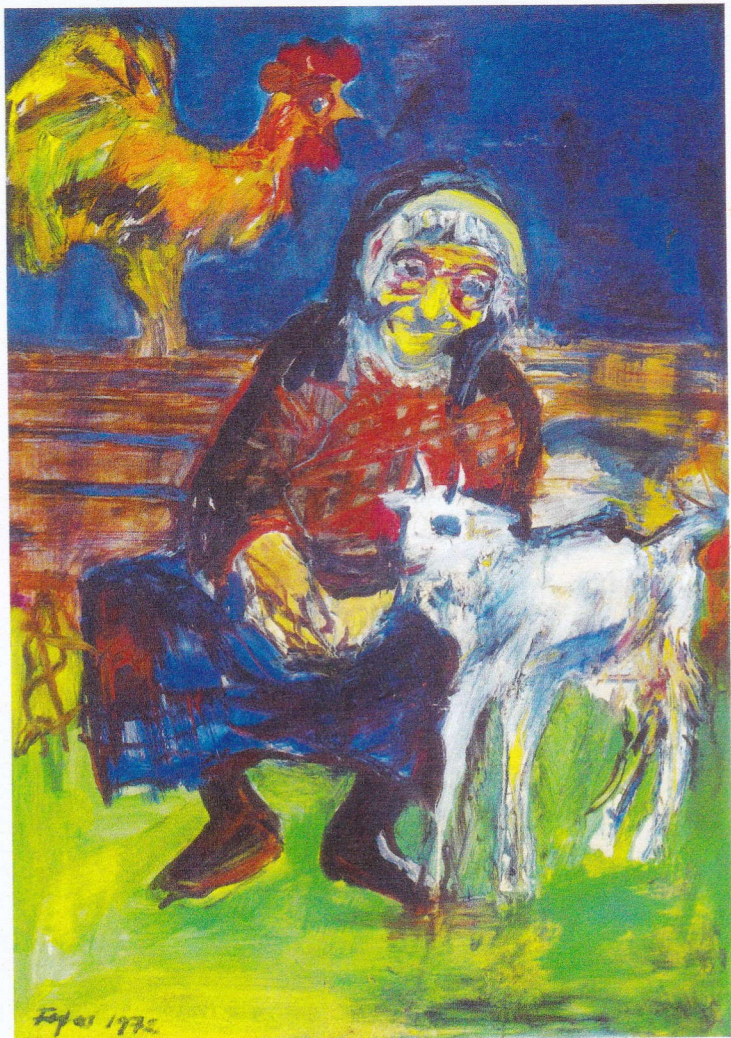

FEJES ISTVÁN

festőművész

EMLÉKKIÁLLÍTÁSA

A Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat
Türr István Múzeuma

tisztelettel meghívja Önt és érdeklődő barátait

2011. május 19-én, csütörtökön 16 órára
a Nagy István Képtárba
(Baja, Arany János u. 1.)

FEJES ISTVÁN

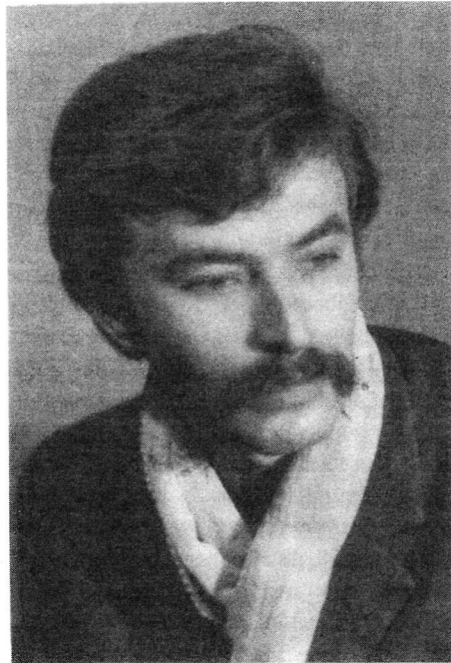
festőművész
emlékkiállításának megnyitójára.

A kiállítást megnyitja
Baky Péter
festőművész

A kiállítás kurátorai:
Kovács Zita és Weintrager Éva

A kiállítás megtekinthető 2011. július 30-ig
szerda-csütörtök 14-18 óráig
péntek-szombat 10-18 óráig.

Fejes István emlékkiállításán

Fénykép a művészről

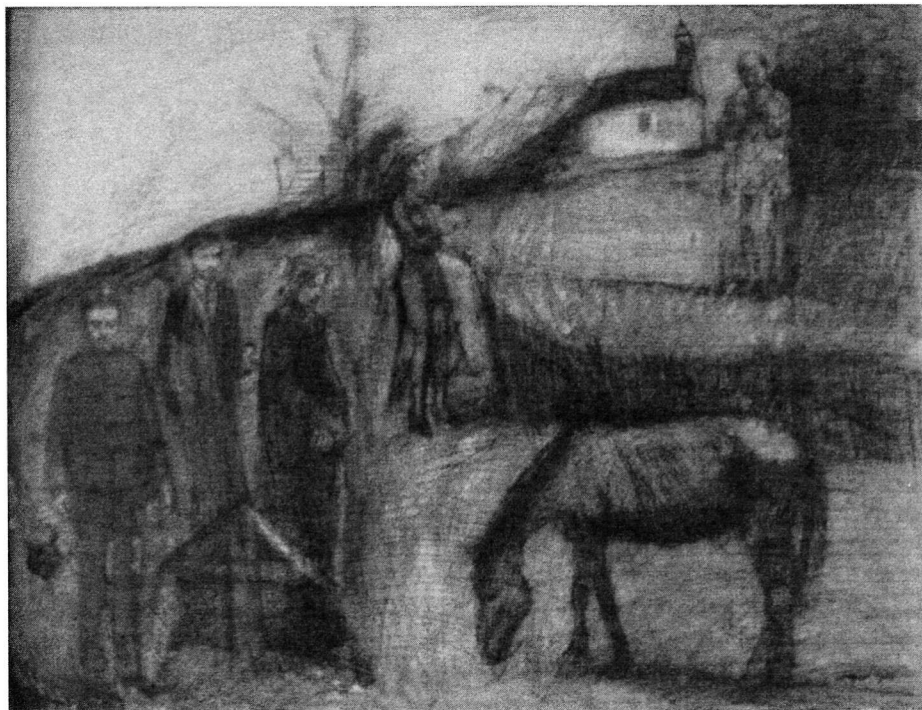
Életművét áttekintve ilyenkor szokták azt mondani, hogy rövidege ellenére teljes életmű. Minden tisztelettem ellenére azt kell mondjam, ez nem így van! Hogyan lehetne teljes, ki meri azt vállalni, hogy tudja: az, ami nem készült el, nem hiányzik az életműből?!

Ugyanakkor ki tudja, mit tartogatott volna forrongó lelkének, igazságkeresésének a meg nem élt nyolcvanas évek, vagy a kilencvenes évek elejének reményei, optimizmusa és a szinte kilátástalan jelen s jövő, melyben jórészt leledzik a magyar művészársadalom, amelytől elfordult részben a civil társadalom s hátat fordított a mindenkori hatalom. Az előbbi magyarázható, az utóbbi magyarázhatatlan s felháborító! Mit szólt volna Fejes István a 80-as, 90-es évekhez, milyen műveket alkotott volna, egyáltalán alkotott volna-e? Esetleg látta volna a jelent már 82-ben?

Mindennek ellenére, ami biztosan elmondható: Kiváló mesterektől tanult s

meg is tanulta mindazt, ami alapja annak, hogy kiváló művész legyen. Nagyon gyorsan eljutott ahhoz a kifejezőmóddhoz, ahhoz a világhoz, melyet sajátjának mondhatott, mely remek koloristává s számomra Csontvárihoz, Kondorhoz tette hasonlatossá, s ez nem lehet véletlen, hiszen az ő művészetében is jelen van a tragikum, a groteszk és a monumentalizmus.

Sajátos kompozíciói szinte kifeszítik a tétet, kiléptetik a térből a figurákat, közénk veti képei szereplőit, s a néző hátrahőköl, mert túl közel merészkedett a képhez, illetlenülül közel. Hasonló érzések öntenek el, mint mikor Kondor Béla műveit néztem, érzem a sorsüldözöttséget, a fájdalmat, a kirekesztettséget, a tehetetlenséget, hogy ő maga kevés ahhoz – bármilyen remekművet hozzon is létre –, hogy változtasson a világon, a világban ugyanígy élők sorsán. Ő csak megmutatni képes ezt a világot, átszűrve saját lelkén, saját élményein, örömein, tragédiáin s gyötrelmes hétköznapiain.

Szüleink emlékére

Fejes István művészete a megismerés első pillanatától kezdve olyan magával ragadó, annyira a befogadó lelkébe, szívébe markoló, hogy elkerülhetetlen a kérdés: szükség van-e bárki magyarázó, közvetítő szavaira, gondolataira. Hacsak talán azért nem, mert benne kutakodva fellelhetünk néhány új mondanivalót művészetében, s közelebb kerülhetünk általa a kortárs művészet még jobb megismeréséhez, megértéséhez.

Fejes István 1940-ben született, s végigjárta a kor művészeinek talán egyszerűnek tűnő, de igencsak keserves érvényesülési útját – Képzőművészeti Gimnázium, Képzőművészeti Főiskola, majd kilépve az életbe a szokványos lehetőségek: alkalmazott grafikai munkák a szerencsésebbeknek; sokszorosított grafika Kollernél; illusztrációk; a kiállítási lehetőségek hiánya; szigorú, nem feltétlenül művészi érték alapú zsűrik; alkotóként vallott kudarcok, az ismeretlenség félelme, az elismertség hiánya; falak s megint csak falak, majd az önként vállalt halál.

Juliska néni

Cigányok

Fejes István minden alkotása képes arra, hogy rabságban tartsa a néző szemét, lelét még akkor is, mikor úgy érezzük, hogy ez számunkra egy idegen világ vagy éppen nagyon is valóságosnak, mindennapjaink tükröképének látjuk az alkotást. Természetes ez a folyamat, mely végbemegy az alkotóban – jelesül Fejes művészetének kiteljesedésében, s befejeződik a kész műben –, majd tovább fejlődik a befogadóban. A nyugodt, realiztikus, tanulmányoszerű ábrázolásoktól a rendkívüli erejű, expresszív, kompozíciójukban s színhasználatukban is lenyűgöző művekig.

Két kép van, mely számomra összegzi Fejes művészetét: az 1975-ben készült

Szüleink emlékére és a Golgota. Mindkettő nemes egyszerűségével, s ezen belüli hallatlan erejével, monumentalitásával nyűgözött le.

Fejes István grafikái, illusztrációi egyértelműen bizonyítják, hogy briliánsan bánt a „lemezművészettel”. Grafikai lapjai jórészt az akvatinta és a metszés technikájának ötvözetei, de készített egyedi rajzot, rézkarcot is. A látvány nyomán méltán sorolhatjuk őt az 1960-70-es évek nagy grafikusnemzedékéhez, Szalayhoz, Reichhez, Würtzhöz, Kondor Bélához. Kiváló, briliáns technikával készült lapok ezek, s én legfőképpen valahol itt érzem az életmű befejezetlenségét.

Gondolataimban, remélem, tetten érhető volt a főhajtás egy nagy formátumú művész művészetete előtt.

Végezetül szeretnék Kovács Zita művészettörténészről idézni néhány gondolatot, kicsit az én világomhoz igazítva, de mélységesen egyetértve vele: „Fejes István művészetete a legmélyebb és legszemélyesebb vallomások közé tartozik..., a dosztovszkiji értelemben vett modern művész, a pillanat száműzőtje volt... az alkotás önmegvalósítás volt számára, a létezés egyetlen esélye.”

Baky Péter festőművész

(A kiállítás 2011. július 30-ig látogatható a Nagy István Képtárban.)

"Építs utakat és tartsd karban őket,
hogy ha Isten szekere akar áthaladni rajta,
ne legyen útjában akadály."

Farkas István (1887-1944)

MEGHÍVÓ

POSZTHUMUSZ EMLÉKKIÁLLÍTÁS

A BUDAI KLUB-GALÉRIA

(Fidesz XI., Bp. Budafoki út 9-11.)

Tisztelettel meghívja Önt és barátait, 2011. május 11-én, szerdán 18 órára
a József Attila Gimnázium diákjainak (1968/69) kezdeményezésére

FEJES ISTVÁN (1940-1982)

festő- és grafikusművész alkotásaiból rendezendő kiállításra.

A kiállítást megnyitja: BRÁDA TIBOR Munkácsy-díjas festőművész és
VASBÁNYAI FERENC JÓZSEF Aranykatedra-emlékérmes tanár

Díszvendég: Dr. HOFFMANN TAMÁS polgármester

Házigazda: Dr. KUPPER ANDRÁS alpolgármester

Közreműködik: Dr. MESKÓ BÁNK

A kiállítás megtekinthető június 8-ig, naponta 10-18 óráig.

A kiállítást rendezte: Horváthné Fejes Ágnes galériaigazgató (06-20-5128268)

Mindenkit szeretettel várunk!

"Memento vivere"

A kiállított műveket összegyűjtötték barátai és tanítványai

Fejes István festőművész (1940-1982)

– „*Pedagógus családba születtem...*” – így kezdte valamennyi önéletrajzát akkor is, amikor az értelmiségi származás még hátránynak számított; /iskolai felvételnél, állaspályázatnál stb./ –, ám kétségtelen, hogy ez a tény meghatározó volt életében. Ifj. Fejes István a néhány évig osztatlan tanyai iskolában működő, majd gyakorlóévei után a Heves megyei Csány községbe helyezett Fejes István népiskolai tanító és a szintén ott dolgozó, erdélyi származású árva lány: Sipos Rozália áll. óvónő 1939-ben kötött házasságából született 1940. május 22-én. „– *édesanyám óvónő volt, s nekem óvóhely lett az óvodám...*” – így folytatódott az írás, ami arra utalt, hogy a szülőket Hatvanba helyezték át, s ott élték át a város bombázását 1944 novemberében. Az apát időközben katonai szolgálatra hívták be; két év után térhetett haza – hadifogságból. A szülők saját kérelmükre 1947-ben kerültek Bajára, s a kis Pista ott kezdett tanulni a tanítóképző gyakorló iskolájában.

A lakhelyválasztásban nagy szerepe volt annak, hogy a nagypapa, id. Fejes Ferenc, 25 éven át volt a szomszédos Vaskút nagyközség állomásfőnöke. Hamarosán szükség is lett a segítségre, mert a mindig szókimondó – korábban a csendőrök által is meghurcolt –, a népi írók híveként gondolkodó egykori parasztpárti kortes apa nem tudta szótlánul nézni a demokrácia torzulásait, ezért 1950-ben egy véleménynyilvánítását követően elbocsátották; ezt követte az óvónő

édesanya halála is, ugyanabban az évben. A már három gyermekkel özvegyen maradt apa nem akart mostohát vinni a gyermekeinek – így került a család Vaskútra a nagyszülők védőszárnya alá. Iskolába továbbra is Bajára jártak – elsősorban a kis Fejes Pista korán megnyilvánuló rajztehetségét tovább képzendő a Központi Fiúiskola szomszédságában működő, a Rudnay Gyula által alapított és vezetett rajziskolában. Rendkívüli tehetségére többen felfigyeltek, így a Mester is, aki egy jól sikerült portréjáért egy ötforintos érmével jutalmazta. Az érmét a nagymama gondosan őrizte mint ereklyét, s ha szükségből fel is kellett azt váltani, mindig visszakerült a helyére, a vitrinbe „*a Rudnay Bácsi ötforintosa*”...

– Merőben másként reagált a fiúiskola tanári kara: a kisdiáknak egy róluk készült karikatúra-sorozatában olyannyira magukra ismertek, hogy annak alkotóját – elismerésként is felfogható – fegyelmi határozattal ki is csapták az iskolából. Igaz ugyan, hogy három nap múlva, fellebbezés után visszavették: mégis egy „mintadiákról” volt szó... Modelljei elsősorban a családtagok voltak, de megörökített mindenkit, akinek volt türelme modellt ülni. S ha nem volt, hát emlékezetből rajzolt, ceruzával, szénnel, tussal, diófpáccal. Festett is: akvarelljei, olajképei mellett már vegyes technikával is dolgozott.

A Képzőművészeti Gimnáziumba felvételi vizsga nélkül, mutatóba beküldött rajzai alapján vették fel, s ott is végig kitűnő tanuló volt

id. Benedek Jenő Kossuth-díjas festőművész osztályában. Másodévesként érte az 56-os forradalom, ott volt a Bem téri tüntetésen, majd egy forradalmi ifjúsági irodalmi színpad tagjaként szerepelgetett – ezt nem követték retorziók, így folytathatta tanulmányait. A vakációkra továbbra is hazajárt, Vaskúton töltötte a karácsonyokat, húsvétokat és nyarakat, sokat időzött Baján is. Kedvenc témája volt a Sugovica, a halászbárkák; modelljei között ott találhatjuk a nagymamát, unokatestvéreit, „Báró” Gruber mezőgazdászt és a nyugalmazott postatisztviselő Tassy bácsit – köztisztvisletben álló vaskúti lakókat –, de a „Grízes” becenevű bajai piaci hordárt is; festőállványával, vázlatfüzettel látható volt a falu határában és a kirakodó vásárokon, piacokon, búcsúkon is. Egyre több tájképet fest – később ez lesz egyik megélhetési forrása.

Útja egyenes volt a Képzőművészeti Főiskolára, ahol Barcsay Jenő, Ék Sándor és Pap Gyula voltak a mesterei. Főiskolás korában sajátította el a rézkarc technikáját, amit később is szívesen alkalmazott, részt vett kollektív tárlatokon, külön rektori engedéllyel vihetett képeket a heti zsűriekre is. Tanulmányait mesternövendékként folytathatta, így a rajztanári diploma mellett művészdiplomát is kapott, ami automatikusan Képzőművészeti Alap-tagsággal is járt.

A kollégiumot albérlettel váltotta fel, majd testvéreivel Kelenföldön lakott egy kertes házban. Egy óbudai általános iskolában kezdett dolgozni, később a József Attila Gimnáziumban tanított

rajzot és művészettörténet. Népszerű tanár volt, diákjai a hétvégeken is meg-meglátogatták egy-egy irodalommal, felolvasásokkal fűszerezett művészettörténeti „különóra” kedvéért. Testvérétől – aki akkoriban műszaki főiskolán oktatott – tudjuk, hogy elég volt a „József Attila”-ból jött hallgatóknak bemutatkoznia, s miután tisztázták, hogy: „– *Jé, a tanár úr a tanár úr testvére?! –* egyből elnyerte azok rokonszenvét. Egy tévészerelés is növelte népszerűségét: a kerületek közötti irodalmi-kulturális vetélkedőben eredményesen szerepelt a XI. ker. csapatában, sok szerzett poénnal hozzájárult annak győzelméhez. (A tét az volt, hogy a győztes kerület kap hamarabb egy bölcsődét vagy óvodát – néhány évvel később erre hivatkozva követel és kap óvodai férőhelyet testvére kislánya részére, akit korábban elutasítottak.)

Ugyanakkor lemondott más nyilvános szereplésről, amit volt bajai osztálytársa, a TV akkori műszaki vezetője, Csapláros Béla ajánlott. „Csapesz” egy, a mai „Tálatum”-hoz hasonló, műteremlátogatással egybekötött riportra gondolt, amit Fejes azzal utasított vissza, hogy: „– *Nem kívánok jogtalan előnyt pályatársaimmal szemben, akiknek történetesen nincs tévészerkesztő barátjuk.*”

1972–73-ban volt igazán a csúcson, s érezte is, hogy formában van: beadvánnyal fordult a Képzőművészeti Lektorátus Kiállítási Bizottságához, kiállítási lehetőséget kérve. Megtörtént a zsűrizés is 1973. augusztus 11-én, s a képeit önálló kiállításra méltónak ítélik. Majd újabb levelére decemberben a válasz:

„Értesítem, hogy az 1974-es kiállítási program kialakításakor nem tudunk beosztást biztosítani az Ön számára. Kérését természetesen átvisszük az 1975-ös évre. Újabb értesítésünkig szíves türelmét kérem.” – Mit tehet ilyenkor egy művész? Vár, és további munkákba kezd: alkalmi grafikákat, plakátokat készít, illusztrációkat (*Krúdy, Dosztojevszkij*) és rézkarcokat: ötven-száz számozott példányt rendel karcaiból a Képcsarnok Vállalat – és ezek „kapósak” is voltak (*Szentendre, Dunántúli táj, Örvényesi vízimalom, Csónakok a Sugovicán, Halászbárkák, Hortobágy, Budavári Palota, Lánchíd stb.*), a megbízatások, felkérések mégis elmaradnak. Lehet, hogy csak amiatt, mert visszautasított egy konkrét megrendelést: készítse el a Százhalombattai Hőerőmű látképét... – Elképzelhető, hogy egy műszaki pályán alkotó személy számára épületes látvány lenne az ilyen tájkép – ám ő ezt képtelen volt oeuvre-ébe beilleszteni.

Elfogadta és teljesítette viszont az Uránia Csillagvizsgáló megbízatását, hogy a Népligetben megnyíló Budapesti Nagyplanetárium részére rajzolja meg Budapest esti körpanorámáját. Amíg a költő Nagy László – egykori Kmetty-tanítvány a Képzőművészeti Főiskolán – volt az „Élet és Irodalom” képszerkesztője, rendszeresen jelentek meg rajzai a hetilapban, majd lehetőségei fokozatosan beszűkültek. – És évről évre kapja a Lektorátus válaszát: – „*Sajnálattal közöljük, hogy az idei évre...* – akárha indigóval írták volna...

1973-ban eltemeti édesapját, a néptanítót, akit oly sok képen megörökített ceruza- és szénrajzokban, akvarellen, olajban, vásznon, faroston /*Apám, Apám kétszer, A tanító úr emlékére, Szüleink emlékére*/. 1975-ben volt tanárát és pártfogóját: Ék Sándort, 1976-ban Latinovits Zoltánt, 1978-ban Nagy Lászlót gyászolja. Megviseli két testvérének válással végződő házassága is; annyira, hogy – jöllehet női modelljei közül több is szívesen lenne Múzsája egy egész életre –, ő megmarad aggregénynek. Tanári állását feladja, hogy minden idejét a művészetnek szentelhesse, ám nem nyílnak meg előtte a galériák, kiállítótermek kapui.

– Nem csoda. Ma már érthető, hogy biblikus, istenes /vagy éppen istentelen/ témáival (*Golgota, Krisztus siratása, Nincs Isten*), a társadalom periferiájára szorultak ábrázolásával (*Öregember, Cigánykaraván, Csavargók, Utcaszeprő, Komédiások, Utcalányok, Kubikus stb.*) az Aczél György névvel fémjelzett kultúrpolitika, a hírhedt három „T” /támogatott, túrt, tiltott művek/ idején legfeljebb a **túrt** kategóriába sorolhatták.

Az éveken át tartó méltatlan mellőzés megviseli idegeit, több ízben is kezelik – rövidebb-hosszabb időn át a Völgy utcai szanatóriumban. Itt ismerkedik s barátkozik meg Latinovits Zoltánnal, akit később több festményen, grafikán is megörökített. /*Színészkirály, Latinovits pihen, Izgága Jézusok*/

A nyolcvanas évek végén újabb csapás: vasút- és városfejlesztési tervek miatt lebontják a kertes kelenvölgyi házat, ahol éveken át nyugalomra lelt, a cserelakásként felajánlott hatodik emeleti panellakásban már végképp nem találja fel magát. Nem érez elégtételt az 1981 novemberében Kecskeméten végre megrendezett első önálló kiállítása megtartása után sem – végső elkeseredésében választja az önkéntes halált, a „Ködszurkáló” barát, Latinovits mintájára, 1982. október 31-én.

A kecskeméti kiállításnak – ha nem is hozott megváltást a művész számára – volt azért szerepe abban, hogy munkái jelentős részét ma is egyben láthatjuk: felfigyelt rá a szűkebb pátria, és a község akkori vezetősége tárgyalni kezdett az örökösökkel a hagyaték megszerzése ügyében. E tárgyalások eredményeként kerülhetett sor az 1983-as vaskúti emlékkiállításra, majd a megfelelő feltételek kialakítása után az állandóéra, 2000 márciusában.

Maga a művész nyilvántartást vezetett fontosabbnak tartott, eladott vagy elajándékozott műveiről: listája szerint majdnem száz képe van magángyűjteményben, további százra tehető a heti zsűrizésen a Képcsarnok által átvett és eladott festményeinek a száma, elmondható tehát, hogy gazdag életművet hagyott hátra – akkor is, ha művészetét nem méltányolták kellőképpen az ő rövidre szabott életében.

(Családtagok, barátok, pályatársak közlései alapján összeállította:

Sipos Bella)

Vélemények, kritikák, írások Fejes Istvánról, művészetéről:

„– Fejes István azon kevesek közül való, akik kitűnő tanulmányi munkájuk eredményeként mint mesternövendékek folytathatták tanulmányaikat a főiskolán. Széleskörű humán műveltsége, pedagógus szüleitől örökölt és továbbfejlesztett pedagógiai érzéke, művészi kvalitásai kiválóan alkalmassá teszik művészeti tantárgyak oktatására közép v. akár felső szinten is.”

*(**Ék Sándor** Kossuth-díjas festőművész, főiskolai tanár ajánlólevele középiskolai tanári állás megpályázásához. (1978)*

„– Amikor megismertem Fejes Istvánt, és láttam képességeit, karakterét, akkor éreztem először, hogy ha valaki tértől és időtől függetlenül tudna illusztrálni Dosztojevszkijt – ő az. Csak később döbbsentem rá, hogy lényegében ő volt a Dosztojevszkij által megálmodott figura. Valószínűleg ez tehetségének bölcsője, de egyben tragédiája is. Fejes már a főiskolán is kitűnt formaérzékenységével, formanyelvének sajátos kifejezőerejével, tartalmi fűtöttségével és felfokozott szenvedélyes munkakedvével. Személyiség volt. Tehetége, elhivatottsága vitathatatlan.”

*(**Raszler Károly** grafikusművész, főiskolai tanár nyilatkozata a Magyar Rádió Húszas Stúdiójának 1986. január 15-i adásában, Tölgyesi Katalin montázsa; írásban megjelent a Mozgó Világ 1986./10. számában./*

„– ...konok kitartással, vasszorgalommal dolgozott, kereste egyéni hangját, saját festői stílusát. Hogy meg is találta, az 1970-es évek

elején született munkái igazolják. Drámai kompozíciókban, fájdalmas szomorúan, emberi együttérzést, segítséget és támaszt váróan férfiak és nők sorakoznak azokon a festményeken. Színei, színegyüttesei olyan erejűek, ecsetkezelése annyira expresszív, hogy alkotójuk vékony testalkatát, elbizonytalanodó mozdulatait ismerve, el-elakadó halk beszédét hallva alig hinnénk, hogy képes volt erre a teljesítményre. Az egyéni hang megtalálásának első éveiben sokkal többre lett volna képes, ha tehetsége *kibontakoztatásához* és *elismertetéséhez* megkapja a szükséges teret.”

(Gergely Mihály József Attila-díjas író: "Fejes István feltámasztásáért" c. tanulmányából, a Forrás 1984. szept. számából)

„– Fejes István olyan művész, aki egyetlen alakkal vagy jellemző részlettel is képes kifejezni az élet tarka sokféleségét. Festményei – akár reálisak, akár groteszkek, mély emberi érzéseket váltanak ki. Élesen, sőt: fájdalmasan érzékeli a színeket, a kontrasztok alkalmazásával csodálatos hatást vált ki. Erősen szimbolikus, kifejező egyéni látásmódja előkelő helyre sorolja nemzedékének művészei között. A színei fényt sugároznak, melegítenek, de a képei összességükben szomorúságot sugalmaznak: szomorúságot és emberszeretetet.

(Georgi Mihalkov bolgár író esperantó nyelvű cikke a kecskeméti kiállításról, a Hungara Vivo 1982./2. számában)

„– Rendkívül érzékeny művész volt: érdekelt azoknak az embereknek a sorsa is, akik kívül rekedtek a napi élet gyors sodrásán, akikkel gyakran találkozunk ugyan, de csak ritkán vesszük őket észre.

Festményein megjelenik a magányos vasúti pályaőr, a falu bolondja, az öreg vásári jövődömondó, akinek roskadozó vállán szomorú papagáj rostokol... Fejes István Magyarországon élt és alkotott, de festményei örök emberi problémákat fejeznek ki, képei érthetőek minden művészetszerető ember számára.

(Julian Modest eszperantista író cikke a „Monato” c. eszperantó nyelvű folyóiratban, 1983/8-9. sz.)

– l. még a „Kortárs Magyar Művészeti Lexikon” (1999) és az „Új Magyar Életrajzi Lexikon” (2001) vonatkozó szócikkeit.

Kiállításai: Kecskemét, Megyei Művelődési központ, 1981 nov.

Megnyitotta: M. Kiss Pál művészettörténész, Fejes István volt tanára.

Rendezte: Balanyi Károly, közreműködött Csetényi Gyula fuvola-művész.

Emlékkiállítások: Ikarus Galéria, 1983,

Vaskút Művelődési Ház, 1983. szept. 19.-okt. 3.

Nagykanizsa, Városi Művelődési Ház, 1984

Baja, Városi Művelődési Központ, 1986

Galéria Püspökszentlászló, 1988

Vaskút Község Művelődési Háza, 2000. márc-tól

Szerkesztette: Sipos Bella

Fotóreprodukciók: Regös Jakab

FEJES ISTVÁN INTERNETEN ELÉRHETŐ ÉLETRAJZAI

ARTPORTAL — <https://artportal.hu/lexikon-muvesz/fejes-istvan-4494/>

Fejes István festő

Csány, 1940. május 22. -- Budapest, 1982. október 31.

A bajai Rudnay körben kezdte tanulmányait. 1966: Magyar Képzőművészeti Főiskola, mestere: Barcsay Jenő, Ék Sándor, Pap Gyula. 1965-70: rajzot és művészettörténetet tanított különböző budapesti középiskolákban. Kiállítás rendezésére nem nyílt lehetősége, noha többször kérvényezte különböző hivataloknál, melyeknek elutasító válaszai amúgy is sérült lelkét végképp megzavarták.

MAGYAR ÉLETRAJZI LEXIKON (Arcanum) —

<http://www.arcanum.hu/en/online-kiadvanyok/Lexikonok-magyar-eletrajzi-lexikon-7428D/f-7547C/fejes-istvan-7558C/>

Fejes István (Csány, 1940. máj. 22. – Bp., 1982. okt. 31.): festő, grafikus.

Tanulmányait a bajai Rudnay-körben kezdte, majd 1965-ben diplomát szerzett a Képzőműv. Főisk.-n, ahol Barcsay Jenő, Ék Sándor és Pap Gyula voltak a mesterei. 1965-70-ig rajzot és művészettörténetet tanított különböző bp.-i középisk.-kban. Kiállítás rendezésére nem nyílt lehetősége, noha többször kérvényezte különböző hivataloknál, melyeknek elutasító válaszai amúgyis sérült lelkét végképp megzavarták. Bekerült a Völgy utcai idegosztályra, és többször kísérelt meg öngyilkosságot. A klinikán barátságot kötött Latinovits Zoltánnal.